

Rovnodennost (20.9.2018)

Zvláštní je, že mě na jednu stranu rozčiluje, jak se brzo stmívá, protože tma mě vyhání od práce na zahradě. Na druhou stranu se ale už začínám těšit, že s prodlužujícím se večerem nastane šicí období. Mám tolik plánů, ale pomálu času a prsty obvykle poněkud zchromlé z vytváření zahrady.

Dnes navečer jsem zjistila, že jsem se trochu příliš rozmáchla při přípravě prostoru, kde bude na dláždění z březových kulatin stát křeslo a v něm budu za zurčení malé fontánky relaxovat. Vykutáný prostor spolkl půl tuny písku, veškeré připravené kulatiny a ještě zbyl dobře metr čtvereční, do kterého nemám co dát. Znamená to kus hotové dlažby rozebrat, posunout ohraničující prkna, dlažbu zase složit, vyjmout písek, někam ho uložit, a navozit zpátky hlínu.

Představa v tu chvíli tak šílená, že jsem radši šla natírat ohraničení budoucích záhonů. Když jsem končila, všimla jsem si, že slunce zapadá. Tady u nás bývají kouzelné západy slunce, ale tento byl mimořádný. Slunce bylo krvavé, ale ne strašidelně. Ta zvláštní barva byla měkká a hladivá. A navíc jsem si všimla, že slunce zapadá přímo nad silnicí.

Když jsem západy slunce začala fotit v lednu v souvislosti s fotoseriálem, který letos dělám, slunce zapadalo už odpoledne hodně nalevo od silnice. Potom západy slunce přesouvaly čím dál víc doprava, až najednou byly za silnicí. Ani jsem nepostřehla, kdy přesně se to stalo. A pak se slunce za obzor schovávalo čím dál víc na severu, až jsem si jednoho dne všimla, že se západ slunce zase pomalu začíná vracet k silnici.

Teď bude za pár dnů podzimní rovnodennost a slunce zapadá přesně nad silnicí. Koukala jsem dnes večer na to, jako by to byl zázrak. A možná to i zázrak je. Levá i pravá jsou vyvážené, den i noc jsou stejně dlouhé. Teď, právě teď se můžeme pomalu začít připravovat na kratší dny, ve kterých by i naše práce měla být kratší, a náš odpočinek by měl být delší, stejně jako bude delší noc.

Přiznám se, že se na to začínám těšit. Na ranní mlhy a odpolední zlatavé slunce. Na barevné

stromy i na šustění listí pod nohami. Ano, ještě mě na zahradě čeká kus práce, aby byla před zimou ve stavu, v jakém chci, aby začala jaro. Ale už se blíží okamžik, kdy i tady nastane rovnováha, kdy bude to základní připraveno, a kdy konečně budu moci jen tak sedět v tom křesle, poslouchat zurčení vody a sledovat, jak opadává list za listem.

A budu alespoň chvíli žít rovnodenně.

{fshare}